

„Panečku, to byl ale rozruch! Prý rudá srst. Ostré tesáky. Odkud to všechno vědí? Nikdo u toho přece nebyl?“

„Moje řeč. A nejsou přece žádní PŘEŽIVŠÍ!“ třes-
til na ně Tristan vyděšené oči.

Raul, který za ním právě žbluňknul do vody, se ponořil, podplaval ho a vynořil se na hladině přímo před Tristanovou hlavou.

„Baf!“

„Áááá!“ Tristan se tak polekal, až zajel pod vodu. „Přeskočilo ti?“ vynadal mu, když se zase vynořil. „Myslel jsem, že jsi ten... zločinec!“

Raul se ušklíbl. „Jaký zločinec?“

„Ten, co má na svědomí plameňáky!“

„A ty myslíš, že do zoo vážně přišel někdo zvenčí, nepozorovaně se přikradl k plameňákům a pak je všechny...?“ zeptala se Emmy. „Kdo by, u všech kapybar, něco takového mohl prosím tě provést?“

Tristan nervózně zastříhal ušima. „Co já vím, kdo to mohl být? Nějaké ooobrovitánské dravé zvíře? Možná pelikán? Ti mají velikánské zobáky! Nebo že by utekl jaguár? A teď má určitě políčeno na nás! Ó já, běda! Neměli bychom se raději někam schovat? Pro jistotu!“

Tristan se pokoušel vyskočit z rybníka, aby si mohl najít nějaký úkryt, ale Raul ho zadržel.

„Ne, pelikáni přece jedí ryby. Jiné maso jim nechutná – a už vůbec ne ptačí! A kdyby utekl jaguár, už bychom se to dávno dověděli. Ten to určitě nebyl. Kromě toho...“ Šplíchl Tristanovi na čenich trochu vody. „Ještě ani nevíme, jestli jsou plameňáci doopravdy, no... však víte, jestli je po nich. Nenapadlo tě třeba, že si zašli k veterinářce? Možná mají horečku! Nebo blechy?“

Tristan polkl, ale zůstal stát v mělké vodě. Emmy připlavala k němu a chvíli přemýšlela.

„Že by onemocněli? Všech dvacet najednou? To si vážně nedovedu představit. Ale máš pravdu, Raule, prázdný výběh hned neznamená, že jsou všichni...“

Emmy se zhluboka nadechla. Dvacet opeřenců se přece nemohlo jen tak vypařit. Něco tady nesedělo. Naklonila hlavu na stranu a prohlížela si Raula. Krátce si hleděli do očí, než se společně otočili k Tristanovi. Ten byl okamžitě ve střehu.

„Jen to ne! Tenhle pohled znám! Se mnou nepočítejte! Rovnou na to zapomeňte, je to příliš nebezpečné. Mě ještě vlastní život neomrzelo.“

„O čem to mluvíš, milý Tristane? Jakýpak pohled?“ zeptala se Emmy a hlas měla přitom jako nevinátka.

„Však vy víte moc dobře, co tím myslím! Vy té záhadě chcete přijít na kloub. Chcete se vydat na průzkum a vypátrat, kam zmizeli ti růžoví opeřenci. Abychom se přesvědčili, kdo to má na svědomí a jestli to opravdu byl zločinec, nebo něco horšího. Jste padlí na hlavu! Dočista jste zešíleli. A znova opakuji: klidně si jděte, ale BEZE MĚ!“